

FEDERATIO INTERNATIONALIS

Vueri Cantores

XVIe CONGRÈS INTERNATIONAL

7 - 11 juillet 1976

LONDRES

D I N S D A G 6 J U L I 1976

We gaan een lange dag tegemoet, een lange dag die toch niet lang zal vallen of het moest zijn van het lange wachten toen we voet gezet hadden op Engelse bodem en we eerst van de douane toestemming moesten hebben verder landinwaarts te mogen.

Maar laten we niet op de zaken vooruit lopen en vooraan beginnen....

Deze dinsdag begen voor de een neg vroeger dan de ander, maar rond 6uur in de morgen was toch bijna iedereen op school gearriveerd, omdat de bus tegen die tijd moest vertrekken. Om kwart over zes was het dan zeker dat we richting Vlissingen konden gaan, met in het kielzog van de grote bus het welbekende blauwe busje.

Bij de AMVO aangekomen bleek dat alle 62 personen toch nog niet aanwezig waren. Twee persoontjes waren n.l. pas wakker geworden, toen de bus vertrok.

Omdat het nog niet druk was op 's Heren wegen verliep de reis erg vlot zodat we nog een pauze in konden lassen om een blikje/bekertje fris tot ons te nemen.

Na deze pauze leek het alsof het busje vleugels had gekregen want op een gegeven ogenblik stootte het moeder-bus voorbij en was in geen velden of wegen meer te bekennen. Later bleek dat het een spoedgeval betrof. Er moest in Vlissingen nog even een toeristenkaart in orde gemaakt worden.

Nadat we de labeltjes aan de koffers hadden bevestigd, onze passen waren gecontroleerd, de koffers waren ingeleverd, konden we om kwart over elf aan boord gaan van een der veerboten van de OLAU - lijn, nagewuifd door Cees Bornewasser.

Al gauw daarna zette de boot richting Sheerness.

Tijdens de vaart die zo'n zeven uren duurde, hoefde niemand zich te vervelen.

Sommigen vermaakten zich met of zonder succes aan de gokkasten, anderen holden boven naar beneden en van voor naar achter, en weer anderen genoten van een natje en een droogje of gingen zelfs rustig liggen slapen.

Om kwart over zes liepen we de haven van Sheerness binnen, daar was het wachten geblazen bij de douane-controle, want iedereen moest een stempel van goedkeuring krijgen, in het paspoort natuurlijk.

Enkele onguuur-uitziende typen die zich bij de groep hadden aangesloten moesten hun koffers openmaken omdat ze verdacht werden van smokkel. Bij eentje werd ook inderdaad een te grote hoeveelheid sigaretten aangetroffen, maar door zijn groot praatvermogen werd toch van vervolging of gevangenisstraf afgezien, zodat hij de verdere reis mooi mee kon maken. Gelukkig maar!!!

Na enig geharrewar rond de bussen vertrokken we tegen half acht richting Londen. Het was onze eerste kennismaking met de engelse verkeersmanieren. We dachten dat we aan de verkeerde kant van de bus instapten en dat we aan de verkeerde kant van de weg reden.

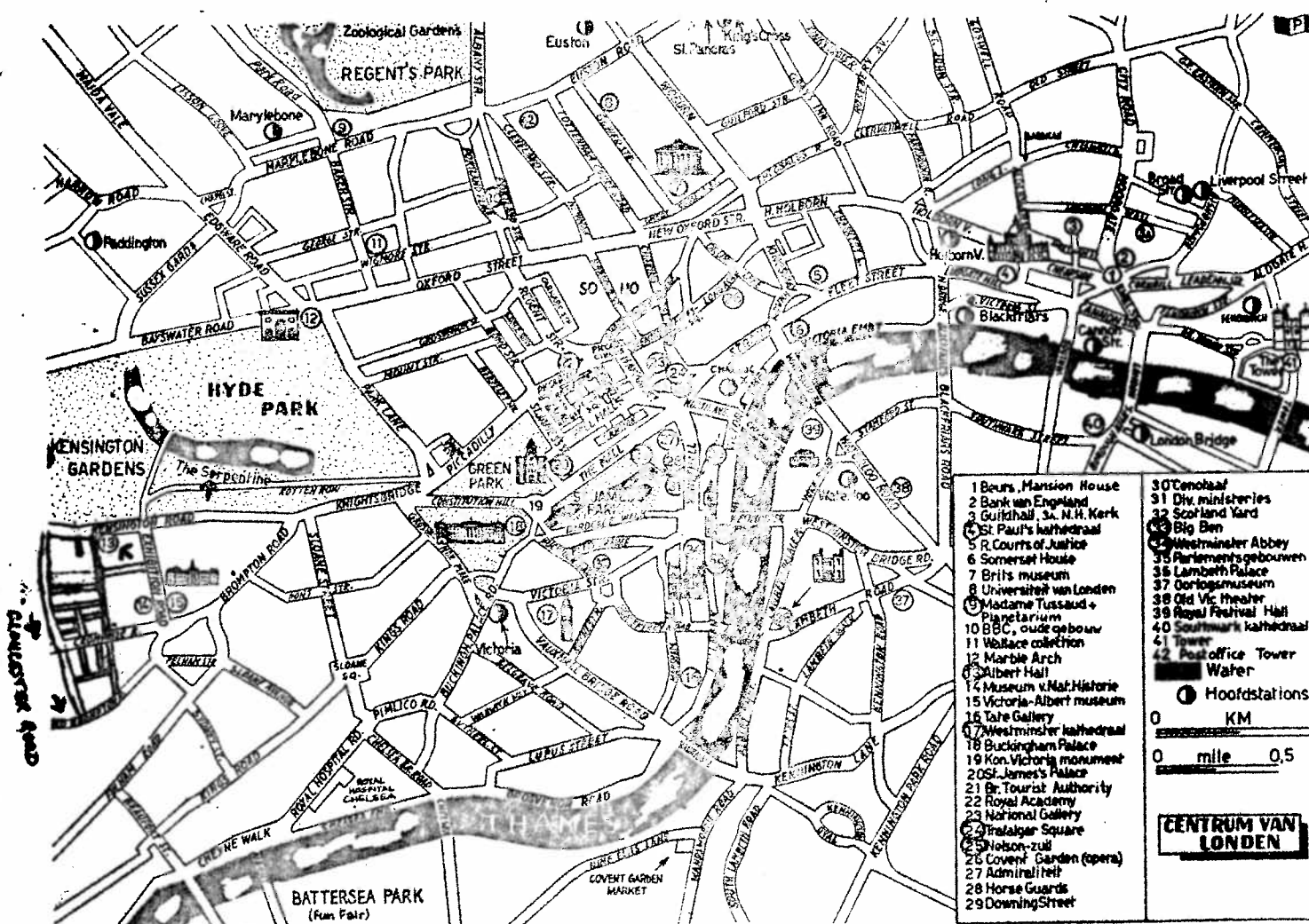
Na 50 miles (ongeveer 80 kilometer) over engelse wegen, bereikten we rond half tien ons hotel. Daar vlogen we meteen naar de "dining room" waar we ons tegoed deden aan groentesoep-erwtjes-frites-vis-sweet, maar vooral het water werd naar binnen gegoten.

De kamers werden nu ingedeeld. Het waren 1, 2, 3, of zelfs vierpersoons kamers en de ene was nog mooier dan de andere. Iedereen ging nu zijn koffer uitpakken en kon meteen het bed in duiken, want na een lange dag was het goed rusten, alhoewel er natuurlijk ook daar weer uitzonderingen op waren, want niet iedereen kon de slaap meteen vatten.

WOENSDAG 7 JULI

Deze morgen werd van ons verwacht dat we om acht uur pogingen zouden aanwenden om onze ogen te openen. Dat lukte wonderbaarlijk wel, zodat we om half negen onze eerste breakfast konden gaan nuttigen. Iedereen die wel eens in een hotel gelogeed heeft, weet wat hem als ontbijt wordt voorgeschoteld, dus hield dat voor de meeste geen verrassing meer in.

Om half tien stonden vervolgens de bussen klaar om ons voor de eerste keer wat van Londen te laten zien.

De trip voerde via Westminster Cathedral, waar meester Beumer de nodige papieren en inlichtingen betreffende het congres ging halen, waarna we doorreden naar de oever van de Thames (spreek uit: Temz) waar we aan de overkant de parlementsgebouwen konden zien met de wereldberoemde BIG BEN

Nu weten we onderussen allemaal dat Big Ben eigenlijk de naam is van de klok van ruim 13 ton die in deze toren hangt en genoemd is naar Benjamin Hall. Maar ook de toren draagt de naam van Big Ben. De wijzerplaten van deze toren hebben een doorsnede van bijna 10 meter. De grote wijzer heeft een lengte van $4\frac{1}{2}$ meter - de kleine maar 3 meter!!! en ze wegen ruim 100 kilo per stuk. Tot 1913 werd het uurwerk met mankracht opgewonden. Daar was 1 man 30 uur per week mee zoet.

Nu doet het een motor in 5 kwartier. Links van de regeringsgebouwen staat de Victoria Tower, die geldt als de grootste vierkante toren ter wereld. Een vlag op de top was het teken dat de regering in vergadering bijeen was.

We hebben vervolgens Westminster Abbey bezocht. De kroningskerk voor de engelse vorsten. Ook liggen hier vele engelse

vorsten begraven en andere beroemde personen. Bovendien hebben we bij de ingang het graf gezien van de onbekende soldaat.

We hebben buiten nog wat rondgewandeld en zijn de bus weer ingestapt om te proberen nog wat te zien van de aflossing van de wacht bij Buckingham Palace. De ene bus heeft het naar ik meen goed kunnen zien, maar onze bus was te laat - we konden de aftocht van de afgeloste wacht nog net zien - omdat iedereen wist dat de aflossing om half twaalf plaats vond, behalve de gids die trouwens ook nog wel wat Nederlands kon leren, want hij wist niet dat coronatie eigenlijk kroning moet zijn en gebild gewoon gebouwd is.

We werden daarna door de bus in Piccadilly Street afgezet waar we in de kelder van Hatchetts zijn gaan eten. Een lekkere warme hap met cola en ijs na.

Een nieuwe belevenis stond ons nu te wachten: de Underground, vanaf Green Park! Er werd gezegd dat we vlug in- en uit moesten stappen en het was dan ook een heerlijk gezicht om te zien hoe snel alles in de metro verdween en hoe snel alles weer uitstapte bij 'onze halte' Gloucester Road.

Na een uurtje rusten op onze kamers, gingen we al wandelend naar het zwembad in Hyde Park. (De strook entree-bewijzen had een lengte van ruim $4\frac{1}{2}$ meter.)

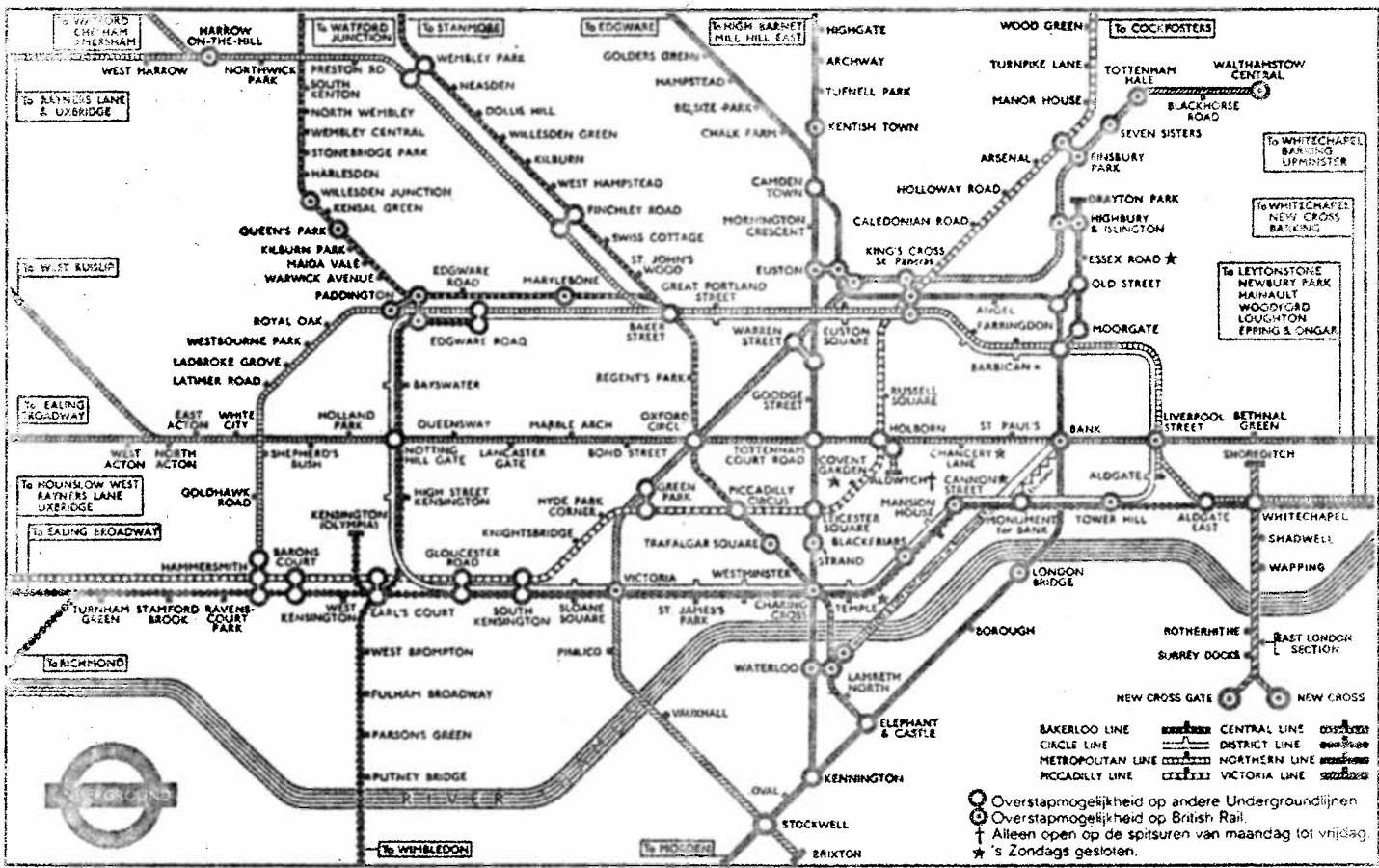
Wandelend in het engelse verkeer: eerst rechts, dan links en dan weer rechts kijken! In Nederland doen we het net andersom.

Het bad was voor allen die er in durfden duiken een welkome verfrissing om om al het zweet en stof van de afgelopen dagen eens goed af te spoelen. Dat broeder Koumans na al die kopjes-onder toch weer boven kwam mog een wonder heten. Dat het water heerlijk was bleek wel toen we om kwart over zes wilden vertrekken: er moesten er nog een paar uit het water gehaald worden, die waren na drie uur zwemmen blijkbaar nog niet moe, of nog niet schoon natuurlijk. Maar na de dorst aan het waterkraantje enigszins gelest te hebben konden we toch weer hotelwaarts want om 7 uur wachtte ons het avondeten.

Met welgevulde magen trokken de groepjes daarna Londen weer in. De jongeren namen de metro naar Piccadilly vanwaaruit we een wandelingetje maakten en een plaatsje zochten om wat te drinken. Milkshake - strawberries was lekker maar ook lekker met de afrekening.

Nadat tegen half elf het sein "lichten uit" was gegeven, trokken de ouders en ouderen zich in de bar terug voor een gezellig drinkje en praatje. Welterusten!!!

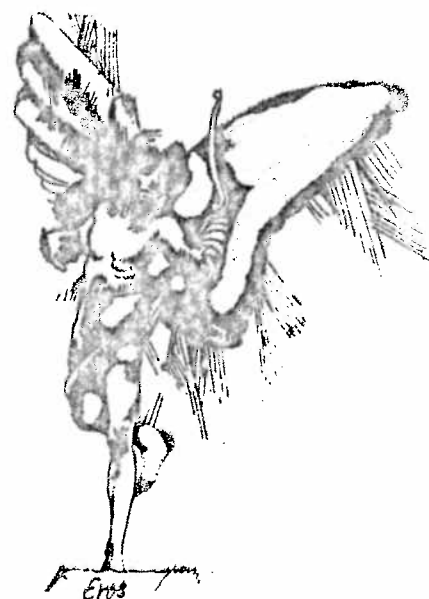
W O N D E R D A G 8 J U L I

We stonden vanmorgen iets vroeger op, want om 9 uur zou de bus klaar staan. Maar Londen zou Londen niet zijn en spitsverkeer zou geen spitsverkeer zijn als de bus op tijd klaar zou hebben gestaan. Langer dan een half uur wachten werd ons echter toch te veel en daarom werd besloten om dan maar van de metro gebruik te maken voor onze eerste officiële daad: De repetitie in Westminster Cathedral, die om tien uur moest beginnen.

We waren zeker niet de laatsten die binnen kwamen...en daar stonden we dan ten midden van zo'n 6000 andere Pueri om te laten horen wat we tijdens de afgelopen maanden hadden ingestudeerd. Het is toch opvallend hoe gauw zoveel verschillende koren in staat zijn om toch een welluidende klank ten gehore te brengen. Na de repetitie wist de bus ons gelukkig wel te vinden en deze bracht ons naar onze nieuwe lunch-plaats in Cranley Gardens nr 8 waar we ook de komende dagen de lunch zouden gebruiken. Het was weer trapje af, de kelder in, maar nu gelukkig niet meer zo donker als gisteren. Het mocht gezien worden wat en hoe we aten. Het was even een probleem voor een drankje bij het eten, maar daar werd ook een oplossing voor gevonden.

Het eten had goed gesmaakt en de magen waren goed gevuld. Daarom konden we er weer tegen om weer een tripje te gaan maken. Deze tweede sightseeing tour werd geleid door een voortreffelijk nederlands sprekende dame, die niet alleen duidelijk maar vooral ook boeiend kon vertellen, over hetgeen we zagen of niet zagen (omdat we niet altijd even goed luisterden).

We passeerden Piccadilly Circus, een van Londens meest beroemde punten. De naam is afgeleid van: peckadills, dit zijn de grote kanten kragen uit de 16de en 17de eeuw. Een zekere kleermaker Pickadil, die deze kragen ontwierp en er zijn naam aan gaf, zou hier hebben gewoond. Midden op het plein staat het wereldberoemde Eros Statue: een fontein ter herinnering aan een graaf die veel aan liefdadigheid heeft gedaan. Maar het figuurtje bovenop draagt ten onrechte de naam Eros (Liefdesengel) want de beeldhouwer heeft er het engeltje van de van de christelijke naastenliefde willen uitbeelden. De gelijkenis met het beroemde boogschuttertje en het feit dat Eros het middelpunt is van het londense uitgaanscentrum, zullen wel de oorzaak van de naamverwisseling zijn.

Ook kwamen we langs Trafalgar Square waar op zaterdagmiddag de "rite of Peace" gehouden zal worden. Trafalgar Square herdenkt in zijn naam de overwinning van Horatio Nelson bij Trafalgar in 1805.

Een 56 meter hoge zuil van graniet, bekroond door een 5½ meter hoog standbeeld van admiraal Nelson, staat op het midden van het plein.

Het eerste echte doel van deze middag was een bezoek aan St Paul's Cathedral. Het is een meesterwerk van de beroemde engelse architect Wren. De kathedraal werd gebouwd tussen 1675 en 1710 op de plaats van de vroegere kathedraal die in 1666 door de grote brand van Londen was verwoest.

Door de roosters in de vloer konden we kijken naar de graven van Wren zelf en van o.a. Nelson en Fleming - de ontdekker van de peniciline.

Na de koepel van de Sint Pieter in Rome heeft St. Paul de grootste koepel ter wereld. Tijdens het bombardement van 29 december 1940, waarbij grote delen van Londen werden platgegooid - ook de hele omgeving van St Paul - ontkwam de kathedraal zelf als door een wonder aan de vernietiging.

Na de kathedraal brachten de bussen ons naar de Tower, wat de naam is voor een heel kasteel-complex.

In 1080 bouwde Willem de Veroveraar, als bewaking van de Theems-toegang tot Londen een sterke torenvesting in witte natuursteen: The White Tower, waar we doorheen zijn gelopen. Men moest wel uitkijken om niet tegen de buitenmuren te lopen, want die gaven echt niet mee met hun dikte van 3-4½ meter. In deze toren zagen we - voorzover we het in sneltempo in ons op konden nemen - 's werelds grootste wapenverzameling + harnassen voor paard en ruiter. Je moest er met het warme weer gewoon niet aan denken dat er mensen vroeger zo ingeblikt hebben rondgelopen en daarbij ook nog moesten vechten. Ook zagen we in deze toren het oudste kerkje van Londen: De Norman St. John Chapel. Maar ik zit nu met de volorde te knoeien, want voordat we de Tower hadden bekeken hebben we eerst - al wachtende in de lange rij - van een ijsje gesnoept en zijn we naar het Jewel House gegaan waar de gouden en zilveren gebruiksvoorwerpen, wapens en sieraden van de koninklijke familie stevig achter glas bewaard worden. De meeste bewondering kregen wel de kroonjuwelen die achter zeer zware kluisdeuren worden bewaard. De Imperial State Crown b.v. bevat zo'n 3000 diamanten, parels en andere kostbare steentjes!!!

Minder kostbaar maar wel leuk waren de raven die bij de Tower hun thuis hebben, Het verhaal doet de ronde dat raven altijd bij de Tower hebben gehuisd en dat zowel de Tower als het britse Gemene Best in elkaar zullen vallen als de raven zullen verdwijnen.

Na deze welgevulde dag lieten we ons afzetten bij Hyde Park en hadden nog een uurtje om een duikje te nemen.

Na de maaltijd in Bailey's Hotel gingen de groters natuurlijk weer de stad in, maar de jongeren wilden van de gelegenheid gebruik maken om eens een ritje te maken met een dubbeldekker.

Tegen acht uur stonden we bij de bushalte naast het hotel maar pas na een half uur kwam er een bus van lijn 49. Alles stooft het trapje op om zoveel mogelijk van de rit te kunnen genieten. De kaartjesverkoper had onze bedoeling schijnbaar niet helemaal begrepen: een rustig plekje om even wat te drinken en daarna de bus weer terug. Want we stapten uit ver buiten het centrum in een wijk waar nergens een terrasje of restaurantje te vinden was. Gelukkig wel een cafetaria waar we een blikje konden kopen. Met bus 159 gingen we daarna terug. Op Piccadilly moesten uitstappen en vandaar weer met de metro terug naar het hotel.

Slaap wel!!!

(Naar later de kaart bestudeerd te hebben bleek dat we met de bus vlak bij het Wembley stadion waren uitgestapt!)

V R I J D A G   9   J U L I

Na de gebruikelijke plichtplegingen die 's morgens van een welopgevoed wezen verwacht worden - opstaan - ogen uitwrijven - tandenpoetsen - wassen (als men dit kan verdragen) - ontbijten - vertrokken we rond negen uur naar Windsor. We kwamen net bij Windsor Castle aan toen daar de aflossing van de wacht plaats zou vinden. Daarom wachtten we deze gebeurtenis rustig af en aanschouwden een van de tradities waar Engeland zo rijk aan is. Natuurlijk werkten de fototoestellen op volle toeren, want kleurrijk was het wel. Na een groepsfoto gemaakt te hebben begonnen we onder leiding van onze gidsen aan de rondleiding door Windsor Castle.

Al ruim 900 jaar is W.C. (!) een van de residenties van de Britse Koninklijke familie. We hadden het geluk dat de koninklijke standaard niet uithing, want dat was meteen het teken dat de koningin niet thuis was.

We hoefden dus ook niet aan te bellen en konden rustig door haar vertrekken rondwandelen. Ontvangsthal, eetzaal, de danszaal en zelfs de slaapkamer konden we bezichtigen; de een nog rijker versierd dan de ander met dure meubels, prachtige schilderijen en plafondschilderingen.

Opvallend in dit geheel was St. George's Hall, met zijn talrijke wapenschilden tegen de muur en het plafond geplakt. De wapenschilden zijn alleen van de dragers van de ridderorde van de Kouseband.

De St. George's Chapel was helaas gesloten. In deze kapel moeten tijdens de zondag diensten de dragers van die Kouseband-onderscheiding komen, maar omdat b.v. koningin Juliana niet iedere zondag daar kan zijn heeft ze net als iedere drager/draagster van deze onderscheiding een vaste plaatsvervanger die daar dan in haar plaats aanwezig is.

We zijn wel even door de kapel gelopen die gebouwd is ter gedachtenis aan koning Albert.

Tegen half twaalf zochten we de bussen weer op en na een opgewarmde cola uit blik vertrokken we voor de lunch.

Om twee uur ging de hele groep al wandelend naar de Royal Albert Hall.

Mit grote - afschuwelijke gebouwen menen velen - dat met een koepeldak wordt bekroond is tot stand gekomen op initiatief van Prins Albert. Het bouwwerk werd voltooid in 1871. Het is 73 meter breed en 47 meter hoog en kan 9000 - 10.000 mensen bevatten.

Het orgel (dat we helaas niet helemaal konden zien vanwege het grote klankbord) bevat zo'n 9000 pijpen en is een der grootste orgels van de wereld.

De Royal Albert Hall is wereldberoemd geworden door de promenadeconcerten, die gehouden worden van half juli tot half september. Sir Henry Wood, die hiermee begon heeft door deze concerten de jeugd belangstelling bijgebracht voor de klassieke muziek.

"The last night of the Proms" zal ook dit jaar wel weer door de Nederlandse T.V. worden uitgezonden (ongeveer half september!!).

Behalve dat de R.A.H. de grootste concertzaal van de wereld is, wordt deze ook gebruikt voor bokswedstrijden e.d. (dan zijn de stoelen in de middenring verwijderd).

In deze Hall was nu de repetitie voor de verschillende koren die deel zouden nemen aan het internationale avondconcert (en omdat daar entree voor werd geheven hebben wij maar genoeg genomen met de repetitie, maar die was toch ook zeker de moeite waard).

Toen we binnenkwamen waren juist enkele engelse koren bezig met hun optreden onder leiding van Sir Denis - die in het weekend van 21 augustus in Velendam op bezoek was.

Veel bewondering had men in het algemeen ook voor het koor uit Parijs dat op prachtige wijze het Regina Coeli van Brahms ten gehore bracht.

Na ongeveer 1½ uur - wat sommigen te lang vonden blijkbaar - naar de verrichtingen geluisterd te hebben van Duitse, Oostenrijkse, Spaanse, Italiaanse, Belgische en Amerikaanse zangertjes togen we weer, nu voor de laatste keer naar het zwembad. Zat er nou echt geen bom in die zak met al dat zwamgoed????

Tegenover de R.A.H. in Kensington Gardens - we zijn er ettelijke keren langs gelopen - staat het Albert Memorial, dat dateert uit 1876 ter ere van Prins Albert van Saksen-Coburg-Gotha, die hier de catalogus van de grote wereldtentoonstelling van 1851 zit te lezen.

Het monument is 54 meter hoog en prachtig versierd met mozaïeken en talloze beelden die kunstenaars uit de wereldgeschiedenis voorstellen. Op de hoeken van het trappen-platform staan 4 beeldengroepen die vier werelddelen voorstellen. Na het avondeten gingen we weer met groepjes de stad in, niet te lang want men vond het nodig dat er een keer vroeg naar bed werd gegaan. Maar wat wil je als de metro ineens niet volgens schema loopt?

Tech goede nacht!!!!

Z A T E R D A G   1 0   J U L I

Op veler verzoek uit de kring der zangertjes was gisteravond besloten om een bezoek te brengen aan Madame Tussaud's in Baker Street. Omdat deze excursie niet in het officiële programma van het congres stond konden we niet over een bus beschikken, maar daarem geen nood. We waren tot de ontdekking gekomen dat de metro ook vlug, veilig en voordelig vervoert. Bij Madame aangekomen sloten we ons aan bij de rij van "Er zijn nog 300 wachtenden voor u". Er werd - om de tijd te doden - een balonnetje gekocht die opgeblazen een meter lang werd of een paar springbonen, "vlooiën" genaamd.

Plotseling kwam men er achter dat we een groep vormden (hoe zouden ze dat gezien hebben?) waarvoor een aparte ingang bestond. Zo waren we een tijdje eerder binnen. Na een doolhof van trappen en gangen, bereikten we de eerste zaal waar o.a. Pele en Cruyff stonden. Heel natuurlijk in was en in was natuurlijk.

Het was door de drukte praktisch niet mogelijk je eigen groepje in de gaten te houden. Zeker toen we in het volgende vertrek kwamen, waar het donker was en we ons lam schrokken omdat we dachten een klap mee te krijgen van ene Mohammed Ali. Verder ging de wandeling naar de Grand Hall. In deze afdeling spraken wel het meeste aan de figuren die we regelmatig via T.V. of anderszins op ons af zijn gekomen. Hendrik VIII met zijn zes vrouwen hebben we nooit gekend, alleen uit de geschiedenis.

Maar figuren als Paus Johannes XXIII, Paus Paulus VI, John Kennedy, Haile Selassie, Masser, Montgomery en vele vele anderen, spraken ons des te meer aan.

The Chambre of Horrors was de volgende afdeling van de wassenbeelden tentoonstelling. Kleine kinderen - werd aangekondigd - konden daar beter maar niet naar binnengaan. We zagen daar de guillotine, met onthoofde hoofden hoog op een spies, de galg, beruchte moordenaars, de elektrische stoel etc. etc.

Flotseling kwamen we weer in de bewegende wereld terecht, van flitsende lampjes en ronddraaiende toestellen, van trekkers overhalen en meer van die lawaai-makers. Dat we deze afdeling tegen kwamen was voor velen meteen het sein om er dan ook maar in te duiken en zelfs niet meer verder te gaan om een prachtige bewerking te zien en te horen en te ruiken van wat zich afspeelde op de "Victory", het schip van Admiraal Nelson, in de slag bij Trafalgar.

Doordat we door ons welbezette programma nauwelijks tijd hadden gehad om souvenir-tjes te kopen, deden degene die er nog behoefte aan hadden dat ook hier want er zou ook wel geen tijd meer voor komen.

Om 12 uur vertrokken we weer per metro naar onze lunch-kelder, want er wachtte ons nog een drukke middag.

Om twee uur moesten we klaar staan in 'Volendams' om naar Westminster Cathedral te gaan voor de laatste repetitie, die gelukkig vlotter verliep dan de eerste, want het was nog steeds behoorlijk warm.

Direct aansluitend aan de repetitie volgde een processie van twee kilometer naar Trafalgar Square. We trokken via Victoria Street en White Hall. Er was heel wat politie op de been om alles in goede banen te leiden, want White Hall is een van de drukste straten van Londen. Tussen de honderden meters lange stoet, veelal in de witte toogjes, vielen de Volendammers natuurlijk wel weer op en vormden ze een prachtig foto-object.

De B.B.C. liep een eind met ons mee en op verzoek zongen we "Volendam, je bent de Parel", dat netjes werd opgenomen.

Op Trafalgar Square vond de vredesdienst plaats, in tegenwoordigheid van alle bestuurders van de Pueri Cantores en kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders, o.a. kardinaal Hume, die een paar minuten op zich liet wachten.

Na de oproep tot vrede en het zingen van "O Worship the King" volgden de voorbeden in zeven talen. De zegen werd gegeven en tot slot werd het Choral Final van Bach gezongen. We bleven nog even op het plein om een groepsfoto te maken.

Tegen half zes pikten we weer de metro terug naar het hotel.

's Avonds ging het weer in groepjes de stad in om te zien of er nog ergens een winkeltje open was.

Z O N D A G 1 1 J U L I

Slotdag van het XVde internationale congres.

Aangezien de slotviering pas in de middag plaats zou vinden, probeerden we de mor op te vullen met een bezoek aan Greenwich. Dat verliep helaas niet zoals we het verwacht hadden, aangezien alles pas in de namiddag open ging, terwijl men ons had gezegd dat bijna alles geopend zou zijn.

Maar enfin, aan de oever van de Theems was toch het een en ander te zien.

We wandelden om het zeilschip "The Cutty Sark" heen - één schip uit 1869, dat vooral tea uit China haalde en wol uit Australie. We bekeken de Gipsy Moth - een 16 meter lange zeilboot - waarmee Sir Francis Chicester in 1966-1967 een solo reis om de wereld maakte van meer dan 42.000 kilometer.

Op weg naar Macdonald's Restaurant waar we een kopje koffie of een verfrissing tot ons zouden nemen, kwamen we onverwacht toch nog bij een souvenir-winkel waar degenen die tot dan toe niet aan hun trekken waren gekomen, nu ruimschoots terecht konden. Om kwart voor een zaten we weer aan de lunch.

Na het eten, werd weer het "Volendammer" aangetrokken om naar de slotdienst te gaan in Westminster Cathedral die om drie uur begon.

Deze heilige Mis werd opgedragen door Kardinaal Hume. Tijdens deze viering werden de voorbeden ook weer verzorgd door zeven verschillende zangertjes van evenzovale taalgebieden. Harrie Keizer mocht namens Nederland en Vlaanderen naar voren treden en zijn: "Opdat alle kinderen in de hele wereld de vrede van God zingend verkondigen, laten wij bidden" klonk welluidend door de kathedraal.

Temidden van de 6000 andere Pueri Cantores wilden wij onze stemmen ook mee laten klinken en na de twee algemene repetities was het resultaat zeer bevredigend.

Na de Heilige Mis was het snel wegwezen naar het hotel terug.

Daar trok de leiding zich even terug, want er viel nog heel wat te regelen.

Meester Beumer zou n.l. om zes uur vertrekken naar het vliegveld, om de volgende dag vanaf schiphol naar India te kunnen reizen.

Om zes uur zwaaiden we hem dus uit, na een heel hartelijk dank, vanaf de kamers of vanaf het bordes.

In de dichtsbijzijnde supermarkt werden er na het avondeten inkopen gedaan - toch gemakkelijk dat die op zondag open was - voor de lunchpaketten voor op de boot. Hier en daar werd op de kamers al het afscheid gevierd, de koffers gepakt, maar Klaas Vaak wilde vooralsnog niet komen.

Het duurde nog wel even voor alles rustig onder of bovenop de dekens in slaap was gevallen.

MAANDAG 12 JULI

Om kwart voor zeven stonden we deze laatste Londense morgen op en een half uur later zaten we - al of niet met slaperige ogen - in de eetzaal aan ons galgemaal. De dames die ons deze reis hadden vergezeld togen daarna aan het werk om een stuk of tien broden te smeren. Sinaasappels - appels - een blikje werden uitgedeeld, en nog wat snoep voor de lange reis, zodat we niet met al te hongerige magen in Volendam zouden aankomen. Dit keer waren de bussen exact op tijd, maar er was nu enig geharrewar tussen de chauffeurs vanwege de bagage, die niet meer mee kon. Gelukkig werd daar toch een oplossing voor gevonden en konden we om kwart over negen vertrekken. Een uur later pas - vanwege het drukke verkeer - waren we Londen pit en zaten we op de autoweg A2 richting Sheerness. In Londen zelf al moesten er plastic zakken tevoorschijn gehaald worden, want er waren er een paar die niet tegen dat herhaald stoppen en weer optrekken konden. Bovendien was het benauwd en zal de maag ook wel om andere redenen van streek zijn geweest. Een zeer snelle maar noodzakelijke P. Pauze werd gehouden. De dame van het wegrestaurant kon blijkbaar helemaal niet waarderen dat de bomen een extra bevoeling kregen, maar de meesten van ons voelden zich heel wat opgeluchter.

We kwamen eigenlijk iets te laat in Sheerness aan. Er moesten nog gauw uitreisformuliertjes in gevuld worden - weer de passencontrole met een stempel en we moesten de bagage zelf meenemen naar de boot, waar we gelukkig wel een hokje vonden om alles bij elkaar neer te zetten. We waren nog maar nauwelijks ingescheept of de trossen werden losgegooid en de tocht naar ons vaderland kon weer beginnen.

De bar werd allereerst opgezocht. Daar nestelden we ons voor de hele reis, zodat we een vast punt hadden vanwaaruit gefourageerd kon worden. Er waren een paar jongens die niet de verleiding konden weerstaan om een duikje te nemen in het zwembad aan boord, maar de temperatuur was alles behalve behaaglijk. De meesten voelden er daarom meer voor om in de bar naar een bandjete luisteren, dat daar een groot deel van de reis speelde. De laatste pence (= het meervoud van penny) werden opgemaakt aan een portie frites of in de gokautomaten.

Verschillende groteren, die - om welke redenen dan ook - een niet al te lange nachtrust hadden gehad, doken voor een paar uurtjes in een hut en hebben de reis al slapende doorgebracht.

Rond acht uur voelden we vaste grond onder de voeten. De bus stond ons al op te wachten. In een ruk ging het nu naar Volendam, waar we rond elf uur de eerste reizigers afzetten bij de AMVO. Binnen een paar minuten werd de rest bij school gelost. Na een handdrukje hier en een "tot ziens" daar lostte alles in het duiste op en keerde de nachtelijke rust in de Schoklandstraat terug.

Moe, maar zeker erg voldaan, en met herinneringen aan een prachtige reis, zullen velen zich die avond weer in hun eigen bed hebben genesteld.

Welterusten en slaap lekker!!!

Beste jongens,

Een verslag kan natuurlijk nooit helemaal volledig zijn en alle indrukken weergeven, die we op deze reis hebben opgedaan. Het wil alleen maar een poging zijn voor jezelf om al lezende je eigen herinneringen en indrukken nog eens naar boven te halen. We hopen, dat je genoten hebt, dat je weer een ervaring rijker bent geworden. Ook hopen we van harte, dat deze reis een stimulans mag zijn voor jouw bijdrage aan het koor in het komende jaar. Dan is deze reis zeker geslaagd en de moeite waard geweest en zeggen we allemaal: "Dank je wel"!!!!!!

"De reis naar Londen was goed georganiseerd, de overtocht verliep zonder brokken, het hotel was heel mooi en het eten was erg lekker. Het zingen in de kerk was heel mooi, vooral het laatste lied: "Cantate Domino..." Londen was heel mooi, maar..... er gaat niets boven Volendam" aldus de gebroeders Stuyt.

Zeker..! In deze grootse nabeschouwing, een werk van vele uren, van meer dan twaalf pagina's wil ik allereerst - en dat durf ik wel te doen namens al degenen die meegeweest naar Londen- dat "Dank je wel" richten tot pater Scholten. Hij alleen heeft dit verslag voor ons van dag tot dag uitgewerkt, een mooi bezit voor nu en later om het nog eens te kunnen lezen en opnieuw te beleven. Een prachtig werk, pater. Daarvoor onze hartelijke dank!

Londen was voor ons een belevenis met zijn City, Tower, Thames... Windsor Castle... Greenwich... de boottocht, ons luxe hotel.

Londen was voor ons een opnieuw elkaar ontmoeten: onze leiders... zij zijn niet meer uit onze reizen weg te denken: broeder Koumans, pater Scholten, kapelaan van der Veer, Piet van de Nes, de ouders... de heren en jongens van ons eigen koor!

Die ontmoeting in de Pueri Cantores is veel breder en kent geen grenzen: zanger-tjes en zangers uit alle delen van Europa, uit Amerika 'Afrika' en Azië. Wat een sfeer en een fijne geest!

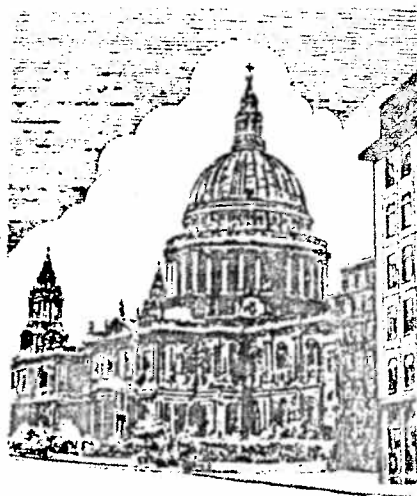
Deze dagen, deze reis kunnen we onthouden en dan is het ook goed om tegen dat alles en tegen elkaar "Dank je wel..." te zeggen.

In het bijzonder zal van deze reis, van dit 16-de wereld-congres bij ons blijven de zang samen met al die andere zes duizend uit de wereld: die samen zang zoals in de Westminster Cathedral, welke ALLE GRENZEN DOET VERDWIJNEN, WELKE ONS BRENGT OVERAAN IN EUROPA, JA STRAKS IN AZIË! DIE SAMENZANG IS VOOR ONS EEN BEGRIIP VAN VERBONDENHEID EEN SYMBOOL VAN VREDE.

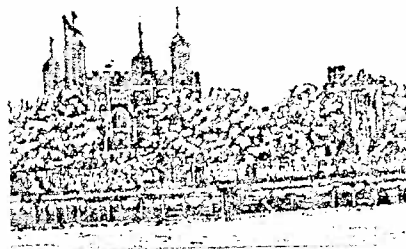
Zij nodigt ons zowel uit voor een "DANK JE WEL...." als voor een "AU REVOIR": een "TOT ZIENS", straks in Tokio in Azië,

E. Beumer.

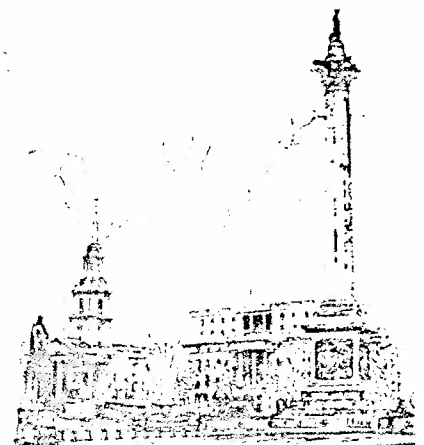
Opgemaakt te Volendam: 21 en 22 augustus 1976.

Sint Paul's

de Tower

Trafalgar.